

1

ENERGIE tintelde op zijn huid, danste over het dunne harnas dat hem omhulde. Draadloze sensoren tastten de omgeving af, maakten contact met identieke schakelpunten op laarzen, borstplaat, beenpantser. Microprocessors kwamen knipperend tot leven, de ene nog sneller dan de andere. Pantserplaten gingen open en maakten de cirkel rond door precies op de goede plaats dicht te vallen. Handschoenen klikten zich vast om zijn vingers – een, twee, drie, vier, vijf, tien.

De helm kwam als laatste, zweefde soepel zijn handen in. Hij zette hem op en schoof het vizier voor zijn gezicht.

Tony Stark koos het luchtruim boven Manhattan.

De Avengers Tower gleed onder hem weg. Tony keek naar beneden en maakte een verticale halve draai. De skyline van Manhattan tolde om hem heen, weids en majestueus. In het noorden lag Central Park als een groene deken op een grijs bed. Naar het zuiden toe, bij Wall Street, waar wolkenkrabbers in een kluitje op elkaar stonden, werd het eiland steeds smaller.

New York was zijn thuis, en Tony hield van zijn stad. Maar vandaag had hij geen rust in zijn lijf.

Een stuk of tien lampjes gaven aan dat er om Tony's hulp werd gevraagd, maar hij negeerde ze. Waar zou hij vandaag eens gaan ontbijten? The Cloisters? Een uitstapje naar Martha's Vineyard in Massachusetts? Of iets verder, naar Boca Raton in Florida? Serena begon in het Delray Hyatt waarschijnlijk net aan een nieuwe dag, ze zou stomverbaasd zijn als hij ineens voor haar neus stond.

Nee, zei hij tegen zichzelf. Vandaag was hij rusteloos. Van-

daag zou hij voor iets anders kiezen.

Hij belde Pepper Potts. Daarvoor hoefde hij slechts in gedachten opdracht te geven. Te denken 'Bel Pepper Potts' was genoeg. Hij kreeg meteen de voicemail.

'Maak mijn agenda voor vanochtend leeg,' zei hij. 'Dank je, popje.'

Pepper was altijd paraat. Dat hij haar voicemail kreeg betekende dat ze bewust niet opnam. Maakte niet uit, ze zou zijn opdracht vrijwel meteen uitvoeren.

Tony kantelde zich lichaam en wierp een blik op Central Park. Toen liet hij zijn jetlaarzen brullen, en meteen schoot de onoverwinnelijke Iron Man weg over de stad en de East River.

Een knipperend lampje gaf aan dat er berichten voor hem waren, maar daar kon hij nu even geen aandacht aan besteden. Hij schakelde de automatische piloot in en keek na of het waarschuwingssysteem voor luchtbakens aan stond. Hij vloog over vliegveld LaGuardia, zwenkte naar links en knipperde twee keer naar de RSS-feed. Voor zijn ogen verscheen een menu met koppen.

Nog meer economische malaise in de Europese Unie; hij moest straks zijn holdings extra goed controleren. In het Midden-Oosten dreigde opnieuw een oorlog uit te breken, misschien zelfs vandaag al. Pepper had ook een tijdschriftartikel geselecteerd over de Mexicaanse dochteronderneming van Stark Enterprises. Tony moest niet vergeten Nuñez, de directeur van die onderneming, te herinneren aan het verbod op de productie van munitie.

En de senaatscommissie die onderzoek deed naar supermensen was ook weer in het nieuws. Daardoor moest Tony denken aan iets anders wat hij nog moest doen en hij klikte door naar zijn e-mail. Hij liep een paar honderd berichten door: liefdadigheidswerk, contracten, vrienden van vroeger, zogenaamde vrienden van vroeger die om geld vroegen, uitno-

digingen, Avengers-zaken, financiële verslagen...

Daar was het. De bevestiging van zijn eigen getuigenis voor de Supermenscommissie, volgende week. Dat was belangrijk, die dag zou hij geen langeafstandsvlucht kunnen maken om stoom af te blazen.

De commissie was in het leven geroepen om onderzoek te doen naar het misbruik van bovenmenselijke krachten en aanbevelingen te doen over regels aangaande het optreden van supermensen. Zoals bij zoveel parlamentscommissies was het voor de commissieleden vooral zaak politieke punten te scoren. Maar terwijl de wereld gevaarlijk werd, zo moest Tony toegeven, werden de mensen met superkrachten minder geliefd bij de burgers. Hij was een bekende Avenger, de mensen kenden zijn ware identiteit, en Tony zag het als zijn plicht om ervoor te zorgen dat beide kanten van de medaille belicht werden.

Onder hem voer een passagiersschip de Pelhambaaï in. Tony zwaaide, een paar toeristen zwaaiden terug. Toen klom hij hoger, en onder hem strekte de Atlantische Oceaan zich uit tot aan de horizon.

In het begin zag hij her en der nog een schip, maar al snel alleen maar golven, huizenhoge rollende golven, de natuur die haar krachten eindeloos tentoonspreidde. De aanblik had een kalmerende uitwerking op Tony, maakte dat hij zich beter kon concentreren. Langzaam werd hij zich bewust van de werkelijke oorzaak van zijn onrust.

Thor.

De boodschapper van Asgaard, de woonplaats van de Noordse goden, was ineens opgedoken. Drieënhalve meter lang, groot en sterk, zwevend in mistige dampen boven de Avengers Tower. Tony had de boodschapper op het dak verwelkomd, terwijl Carol Danvers – de Avenger die Mevrouw Marvel werd genoemd – vlak boven hen zweefde. Lang en sierlijk, haar soepele en sterke lichaam gehuld in een elegant

blauw-rood pakje. Captain America had er ook bij gestaan, in vol ornaat, met Tigrā, de katachtige vrouw met de oranje vacht, aan zijn zijde.

De boodschapper had een moment gezweven. Vervolgens had hij een stuk perkament, geel van ouderdom, uitgerold en de tekst voorgelezen:

‘RAGNAROK IS GEKOMEN. IK BEN GEZONDEN OM U OP DE HOOGTE TE BRENGEN VAN HET LOT VAN DE GOD VAN DE DONDER. U ZULT HEM NIET MEER ZIEN.’

Tigrā’s ogen waren groot van schrik geworden. Captain America was knarsetandend naar voren getreden. ‘We zijn er klaar voor. Zeg ons waar we heen moeten gaan.’

‘NEE. HET IS VOORBIJ. RAGNAROK IS GEKOMEN EN WEG-GEGAAN, HEEFT HEEL ASGAARD VERWOEST.’

Tony was de lucht in gegaan, wilde oog in oog komen met de boodschapper. ‘Luister,’ was hij begonnen.

‘THOR HEEFT IN DE STRIJD HET LEVEN GELATEN. HIJ IS DOOD.’

Bij die woorden was er een verschrikkelijke zwaarte over Tony neergedaald. Hij was duizelig geworden, bijna uit de lucht gevallen.

‘IK BESEF HEEL GOED WAT HIJ VOOR JULLIE BETEKENDE. MAAR LUISTER GOED: DIT IS DE LAATSTE BOODSCHAP VAN VADER ODIN. VOORTAAN ZAL ER GEEN CONTACT MEER ZIJN TUSSEN MIDGAARD EN ASGAARD, TUSSEN JULLIE RIJK EN HET ONZE. THOR IS DOOD. HET TIJDPERK VAN DE GODEN IS VOORBIJ.’

En met een doffe, galmende donderslag was de boodschapper verdwenen.

Dat was vier weken geleden. Vliegend boven de oceaan klonken die woorden weer in zijn hoofd: HET TIJDPERK VAN DE GODEN IS VOORBIJ.

Nou, dacht hij. Misschien wel. Maar misschien ook niet.

Tony had gerouwd om Thor, de afgelopen maand. De Avengers hadden gepraat over hun verdriet en ook over hun frustratie: ze hadden tientallen, honderden keren samen gevochten, maar hun vriend was blijkbaar een eenzame dood gestorven, in een oorlog die ver weg gevoerd werd, op een volstrekt ander bestaansniveau. De Avengers hadden niets voor hun vriend kunnen doen, sterker nog, ze hadden zich waarschijnlijk niet eens een voorstelling kunnen maken van de strijd die hem het leven had gekost.

Maar het drong nu langzaam tot Tony door dat er nog iets anders aan hem knaagde. Thor was meer geweest dan een vriend; de god van de donder was ook de spil van de Avengers geweest. Tony en Cap waren zelfverzekerde mannen, ieder met sterke en zwakke kanten: Cap volgde zijn hart en intuïtie, Tony geloofde in de kracht van industrie en technologie. Sinds de oprichting van het team waren de twee een paar keer bijna op de vuist gegaan omdat ze het niet eens waren over een strategie of een offer dat gebracht moest worden. En iedere keer had Thor daar resoluut een einde aan gemaakt – zijn donderstem liet geen ruimte voor discussie. Hij herinnerde hen op zo'n moment aan hun plicht of lachte simpelweg om hun dwaasheid, en met zijn buitengewone vrolijkheid wist hij hen altijd met elkaar te verzoenen. En anders was hij gewoon om hen heen gelopen en had hun een klap op de rug gegeven, zo hard dat het harnas van Tony zo ongeveer in zijn huid zou worden genageld.

Tony had geprobeerd met Cap te praten, maar de supersoldaat was de afgelopen weken heel stil geweest. Tony had het afschuwelijke gevoel dat de dood van Thor voor altijd een wond in het hart van de Avengers had achtergelaten.

Verder ging het goed. Stark Enterprises werd overladen met opdrachten van het ministerie van Binnenlandse Veiligheid, en hoewel die ene uitzonderlijke vrouw in zijn leven ont-

brak, waren er wel vier of vijf ongelooflijk opwindende dames. De laatste paar jaar was het Tony Stark voor de wind gegaan.

Toch kon hij de angst niet van zich afschudden. Het gevoel, diep in zijn geharnaste hart, dat er binnenkort iets verschrikkelijks zou gebeuren.

Er ging weer een lampje branden. Het was Happy Hogan, zijn chauffeur.

‘Goedemorgen, Hap.’

‘Meneer Stark. Moet ik u ophalen?’

In de verte doemde iets op, er deinde iets op de ruwe zee, nauwelijks zichtbaar door het wolkendek. Tony tuurde, was even afgeleid.

‘Meneer Stark?’

‘Eh, vanochtend niet, Happy. Ik denk dat het lastig zal worden om me hier met de auto op te pikken.’

‘Zit u weer in een hotel? Wie is dit keer de gelukkige?’

Tony liet zich door de wolken zakken, even leek het alsof hij door een mistbank vloog, en zag toen een vissersbootje van een meter of zeven. Waarschijnlijk Portugees, maar héél ver van huis. Het bootje helde over, de golven sloegen over het dek. De bemanning was druk aan het hozen met emmers, maar dreigde de strijd met het water te verliezen.

‘Ik bel je later, Hap.’

Tony maakte een duikvlucht naar de boot, die door een enorme golf werd opgetild en zwaar overhelde. De bemanning klampte zich wanhopig vast aan masten en stagen, maar de golf kende geen genade. Het schip kon elk moment kapseizen.

Tijdens zijn duikvlucht zocht Tony op internet naar informatie over vissersschepen van zeven meter lang. De boot moest zonder lading en bemanning anderhalf à twee ton wegen. Niet niks, maar met de nieuwe microcontrollers op zijn schouderpierversterkers moest het te doen zijn. Hij naderde de achtersteven, die nu bijna recht omhoogstak. Hij pakte de

reling, activeerde met een denkcommando de microcontrollers en begon omhoog te duwen.

Tot zijn stomme verbazing bleef het schip hem naar beneden trekken, naar het zeewater. Zijn harnas was vastgelopen, de controllers waren niet geactiveerd. Nu trok een vissersboot van twee ton dus aan Tony's normale mensenspieren.

Precies op dat moment werd hij gebeld – een voorrangnummer van de Avengers Tower. Tony vloekte, hij kon nu niet opnemen. Met een halve gedachte activeerde hij het automatische antwoord: *Ik bel terug*.

Onder hem hingen de vissers panisch schreeuwend aan hun masten. Over een paar tellen zouden ze het water raken.

Tony kon zijn repulsors nu niet afvuren; op deze afstand zouden de energiestralen de boot versplinteren. Hij haalde diep adem en voerde een versnelde herstart van de microcontrollers uit. Lichtjes dansten voor zijn ogen, en toen... deden de controllers het weer. Tony duwde de boot omhoog, te hard, in het begin, en hij moest een beetje aan de reling trekken om hem recht te houden. Toen liet hij hem zakken en legde hem rustig terug in het water.

De zee was tot bedaren gekomen, voor zolang het duurde. Tony activeerde een interne vertaalmachine en koos PORTUGEES.

'Jullie kunnen beter terug naar de haven gaan,' zei hij. Zijn woorden werden simultaan vertaald en meteen ook versterkt door het harnas, zodat de vissers hem goed konden horen.

Een drijfnatte maar opgeluchte kapitein lachte schaapachtig naar hem. Zijn mond vormde Portugese woorden, en Tony hoorde de blikkerige stem van zijn harnas: 'Dank u, meneer Anthony Stark.'

Hé, dacht Tony, ze kennen mij zelfs in Portugal.

Hij schoot de lucht in, hoog genoeg om de kustlijn van Portugal en Spanje te zien. Het water leek kalm genoeg voor

een veilige reis, en dus zwaaide hij naar het schip en vloog verder naar de kust.

Die microcontrollers zaten hem niet lekker. Tony had altijd problemen met microschakelingen – hoe kleiner de onderdelen, hoe groter de kans dat het misging. Hij moest bij iemand te rade gaan, misschien bij Bill Foster? Voordat hij de held Goliath werd, was Foster een specialist geweest op het gebied van miniaturisatie.

‘Notitie,’ zei Tony hardop. ‘Morgen Bill Foster bellen.’

De zandstranden aan de kust van Spanje kwamen in zicht. Verleidelijk. Stoppen voor tapas? Nee. Vandaag niet. Hij haalde het belmenu tevoorschijn en koos LAATSTE NUMMER TERUGBELLEN. Hij kreeg een optie voorgelegd: VIDEO? Hij koos JA.

Er kwam een angstaanjagende verschijning in beeld die zijn hele gezichtsveld vulde. Een glimmend, insectachtig schepsel, glinsterend metaalachtig geel en rood, dunne armen en benen die knetterden van elektrische energie. De ogen gingen schuil achter grote, goudkleurige lenzen, waardoor je het idee kreeg dat je te maken had met een even onmenselijk als verdorven schepsel. Toch had de verschijning ook iets van een mens, zolang je tenminste niet lette op de vier metalige tentakels die uit zijn rug staken en grillig en schokkerig heen en weer gingen.

Tony maakte midden in de lucht een duikeling, maar herstelde zich razendsnel. Hij liet Spanje achter zich en vloog over de Tyrreense Zee naar Italië.

‘Tony? Ben je daar?’

De stem was vriendelijk, mild van toon, en klonk hem bekend in de oren. Tony lachte.

‘Peter Parker,’ zei hij.

‘Kreeg je bijna een hartaanval? Sorry, niet grappig.’

‘Geen probleem, Peter.’ Tony zwenkte naar rechts, liet Bosnië links liggen en vloog om het zuidelijkste puntje van Griekenland heen. ‘Ik had dat pak moeten herkennen... Ik

heb het tenslotte zelf gemaakt. Heb het alleen nooit iemand zien dragen.’

Op het beeldscherm van Tony landde Peter Parker, de verbluffende Spider-Man, op een tafelblad, een en al sierlijkheid en snelheid. ‘En?’ Hij nam een komisch-verleidelijke ‘Vogue’-pose aan, zijn metalige tentakels omlijstten zijn gezicht. ‘Wat vind je ervan?’

‘Het staat je beeldig, schat.’

Tony controleerde voor de zekerheid waarvandaan er gebeld werd. Avengers Tower, inderdaad. Dat verklaarde meteen waarom er beeld bij was. En hij vermoedde nu ook waarom Peter hem belde.

‘Even serieus, Tony – en je kent me, zo vaak gebruik ik het woord “serieus” niet. Dit pak is helemaal de bom.’

‘Als ik jou was zou ik dat woord ook niet te vaak gebruiken.’

Spider-Man tikte op de goudkleurige lenzen. ‘Wat zit hier trouwens in?’

‘Infrarood- en ultravioletfilters. Het oortje heeft ingebouwde brandweer-, politie- en ambulancescanners.’ Tony glimlachte, hij vond het heerlijk om iets te vertellen over zijn werk. ‘In het mondstuk zitten koolstoffilters om gevaarlijke stoffen buiten te houden, en in de borstplaat zit een compleet gps-systeem.’

‘Hèhè, dan zal ik in ieder geval nooit meer verdwalen in West Village. Hoe zit dat trouwens met die diagonale zijstraten?’

‘Nou, je... Wacht even, Peter...’

Jordanië doemde op, met vlak daarachter Saoedi-Arabië. Tony schakelde de stealthtechnologie van zijn harnas in en voelde de bekende tinteling over zijn lijf gaan. Nu was hij onzichtbaar voor radar, satellieten en, zolang hij op minimaal twaalf meter afstand was, het blote oog.

‘... je weet nooit precies waar je uitkomt.’

Hij riep meer informatie over Peter op en nam die heel snel door. ‘Hoe is het met je tante?’

‘Beter. Dank je. Die hartaanval bleek niet zo zwaar te zijn geweest.’

‘Blij dat te horen.’

‘Tony, ik ben je ontiegelijk dankbaar. Dat weet je. Dat oude pak dat ik naaide toen ik vijftien was... de rafels hingen erbij.’

‘Ik heb er ook wat stukjes plaatgaas in verwerkt, dan kun je een korte glijvlucht maken,’ zei Tony.

‘Tony...’

‘Het pak is gemaakt van hittebestendige kevlar microfibrillen. Klein- en middenkaliber kogels komen er niet doorheen.’

‘Tony, ik weet niet of ik het wel kan aannemen.’

Tony fronste, zette zijn nabranders aan. De woestijn schoot onder hem voorbij, een waas van bruine heuvels onder een zinderende zon.

‘Dat pak krijg je van me, Peter.’

‘Dat weet ik. Ik bedoel dat andere.’

De tentakels op zijn rug zwaaiden heen en weer. Hij is nog niet gewend aan de denkcommando's, dacht Tony.

‘Ik heb je nodig, Peter.’

‘Ik ben gevleid. Geloof me, de laatste tijd hebben weinig chicks dat tegen me gezegd.’

‘Op dat vlak kan ik misschien ook wat voor je doen.’

‘Tony, ik denk gewoon niet dat ik een God kan vervangen.’

Dus dat is het.

Tony zweeg, zette zijn gedachten op een rijtje. Hij wist dat dit een cruciaal moment was, bepalend voor de rest van zijn levensloop, en die van Peter.

‘Ik ben ook nooit zo van de clubjes geweest,’ voegde hij eraan toe. ‘Ik ben gewoon Spider-Man, de vriendelijke buurman. Jullie opereren op een heel ander niveau.’

Tony vergrootte de gevoeligheid van zijn microfoon een beetje. Toen hij weer begon te praten, had zijn stem iets meer diepgang.

‘Peter,’ begon hij, ‘er is momenteel veel aan de hand. Heb je gehoord van de senaatscommissie die onderzoek doet naar supermensen?’

‘Nee, maar ik krijg meteen zin om een feestje met ze te bouwen.’

‘Ze overwegen enkele maatregelen te treffen die verstrekkende gevolgen kunnen hebben voor de manier waarop jij en ik ons leven leiden. Het tijdperk van de eenzame strijder loopt op zijn eind, Peter. Tegenwoordig zijn alle mensen op aarde je buren. Als je wilt doorgaan, als je levens wilt redden, mensen wilt helpen, je talenten wilt gebruiken om de wereld te verbeteren, dan heb je hulp nodig.’

Spider-Man zei niets. Zijn gezichtsuitdrukking bleef verborgen onder het metalen gaas van zijn masker.

‘Ik heb met de Avengers een sterk team,’ ging Tony verder. ‘Cap, Tigra, Mevrouw Marvel, Hawkeye, Falcon, Goliath. Zelfs Luke Cage lijkt zijn plekje te hebben gevonden. Maar er is niemand die denkt zoals ik denk, die benul heeft van wetenschap en technologie en die altijd met één oog naar de toekomst kijkt.’

‘Ha! Dat is het enige wat ik doe tegenwoordig, me zorgen maken over de toekomst.’

‘Peter, ik vraag niet van je om Thor te vervangen. Dat kan niemand. Maar ik heb jouw brute kracht nodig, en jouw scherpzinnigheid. Je bent een essentieel onderdeel van Project Avenger.’

Spider-Man sprong op en kroop zenuwachtig over het plafond van de vergaderruimte in de Tower. Zijn tentakels schoten heen en weer, zwiepten in het rond. Hij leek meer dan ooit op een spin.

India gleed onder hem voorbij, toen Thailand. En Indonesië.

‘Ziektekosten?’

‘Beter geregeld dan bij de Obamacare waar je nu in zit.’

‘Dan doe ik het.’

‘Geweldig.’ De grote landmassa van Australië doemde op. ‘Ik ben over drie uur thuis. Toosten in de Tower, laten we zeggen om twee uur vanmiddag?’

‘Een frisse uiteraard.’

‘Je kent me goed.’ Tony zweeg. ‘Peter, ik heb een satellietprobleempje. Ik zie je vanmiddag.’

‘Een satellietprobleempje? Waar zit je eigenlijk?’

‘Als ik dat zeg, geloof je me toch niet.’

‘Alles in orde?’

‘Wat problemen met de nieuwe microcontrollers in mijn harnas. Laat maar, het gaat goed.’

‘Mooi. Nou, eh, bedankt. Wederom.’

‘We gaan mooie dingen doen, Peter. Jij bedankt.’

Tony verbrak de verbinding.

Hij keek naar beneden op het moment dat Nieuw-Zeeland onder hem voorbyschoof.

Hij kantelde naar links, maakte een bocht naar het noorden en zette de nabranders vol aan. De eerste knal van de geluidsbarrière drong nauwelijks door zijn harnas, de tweede veroorzaakte een lichte trilling in zijn oor.

Tony had genoeg van het vliegen. Hij wilde zo snel mogelijk weer naar huis, aan het werk. De volgende fase van zijn leven in gang zetten.

Peter bij de Avengers krijgen was een topprioriteit geweest. Tony mocht de jongeman graag, en hij had niet gelogen toen hij Peter had geprezen om zijn wetenschappelijke talent en slimheid. Hij merkte dat hij ernaar uitkeek om hem op te leiden.

Maar er speelde nog iets mee, iets wat hij niet genoemd had. Tony was niet alleen geïnteresseerd in het wetenschappelijke wonderkind Peter Parker. Als Spider-Man was Peter momenteel een van de sterkste supermensen die op aarde rondliepen. Het zou zonde zijn om geen gebruik van hem te maken, maar hij vormde tegelijkertijd een potentieel gevaar en moest in de gaten worden gehouden.

Hij kon hem maar beter in de buurt houden.

Tony's blik ging naar de Stille Oceaan, in de verte zag hij de eilandjes van Hawaï liggen. Hij hield even in, zag zichzelf met een Virgin Colada op een hotelterras zitten. Mooie vrouwen lieten een spoor van spetters achter terwijl ze met glanzende lichamen het water uit kwamen.

Nee. Vandaag niet.

Tegen de tijd dat Tony Californië naderde, had Pepper acht berichten achtergelaten. Afspraken, mensen die gebeld hadden, contracten die getekend moesten worden. Bij elk bericht klonk ze een heel klein beetje bozer.

Ach, dacht Tony. Ze zit nu toch al een tijdje te wachten...

Hij raasde over de zoutvlaktes van Utah en daarna over de besneeuwde bergtoppen van Colorado. Het vlakke, weidse landschap van Kansas, de welige bossen van Missouri.

Schitterend. Alles even mooi.

Toen de Appalachen opdoemden, belde hij Happy.

'Ik heb een lift nodig, Hap.'

'Zit u nog steeds in die hotelkamer, baas?' Happy grinnikte. 'Wat er ook in uw bloed zit, ze moeten het bottelen en verkopen als Viagrrrrrrr...'

Happy's stem werd verdrongen door een lawine van lampjes en alarmen. Tony knipperde, wiebelde boven Pittsburgh en zette met een denkcommando alle meldingen uit.

'Ben je er nog, Happy?'

'Ja hoor, baas.'

‘Blijf aan de lijn.’

Tony opende de rss-feed. Het duurde even voordat die geladen was. Hij bladerde door de nieuwszenders. De laatste berichten waren warrig, paniekerig zelfs. Iets over honderden doden... een gigantische krater, midden in...

In de verte zag hij de Avengers Tower al boven de skyline van Manhattan uitsteken. ‘Haal me op bij de Tower, Happy,’ zei hij. ‘Zo snel als je...’

Toen pikten zijn optische sensoren een rookzuil op, links van hem. Een paar kilometer naar het noorden. Nee... het was verder, buiten de stad. Minstens zestig kilometer.

Rook, en niet zo’n beetje ook.

Er was iets verschrikkelijks gebeurd.

‘Het plan is gewijzigd, Hap. Ik laat nog weten hoe of wat. Ik ga nu eerst naar...’

Hij zweeg, richtte de gps op die dikke, zwarte rookzuil.

‘... Stamford, Connecticut.’

2

HET EERSTE WAT Spider-Man dacht toen hij bij Stamford arriveerde, was: *mijn eerste missie als Avenger is een ware hel.*

Aan de rand van de stad reden ziekenauto's met loeiende sirenes voorbij. Mensen stonden voor hun huis angstig met elkaar te praten. Een paar zakenlui tikten gefrustreerd op hun telefoons, de netwerken waren overbelast. Iedereen keek steeds naar het noorden, waar na een explosie zwarte rook in de lucht hing.

Spider-Man bleef staan op een kruising en blikte omhoog. De rook was al minder dik, maar over de hele stad hing een eigenaardige grijze sluier. De lenzen in zijn nieuwe pak konden waarschijnlijk de samenstelling van die nevel analyseren, maar ergens wilde hij het helemaal niet weten.

Spidey wist dat hij op de goede plaats was. Maar Tony nam niet op, en hoe gênant het ook klonk, hij wist niet hoe hij de andere Avengers kon bereiken. Dus sprong hij op een vrachtwagen die naar het noorden reed, en toen die vast kwam te zitten in het verkeer, nam hij voor de laatste vijf kilometer de benenwagen.

Boven zijn hoofd zoefde een quinjet van de Avengers naar de ramplocatie. Spider-Man stak zijn arm in de lucht, schoot een draad naar een lantaarnpaal en ging achter zijn nieuwe teamgenoten aan.

Op een kilometer van de plek des onheils had de politie een wegversperring opgeworpen. Daarachter zag Spidey de verwoesting: ingestorte gebouwen, zwaailichten van hulpdiensten, stukken textiel die door met puin bezaaide straten fladderden.

Opgewonden burgers maakten ruzie met agenten, spraken dreigende of juist vleiende taal, snakten naar informatie over hun geliefden.

Bij de versperring had zich een kleine menigte verzameld. Er werd omhooggevoerd. Een oude bibliotheek, vier verdiepingen hoog en getooid met een fraaie koepel, kraakte en wankelde. Spider-Man richtte zijn lenzen op het gebouw en zag de oorzaak: uit een van de muren stak een stuk beton, waarschijnlijk helemaal vanuit het rampgebied hierheen geslingerd. Een oude vrouw en een man op krukken waggelden door de voordeur van de bibliotheek naar buiten, aangespoord door de lokale politie.

Maar daar keek de menigte niet naar. Op de koepel, bijna helemaal aan de bovenkant, kroop de donkerrode gestalte van Daredevil, de Man Zonder Angst.

Spider-Man zette zich schrap en sprong. Bijna te hoog en te ver, de spierversterkers in het nieuwe pak werden automatisch geactiveerd. Maar hij maakte midden in de lucht een draai en landde nog geen seconde later zacht op de muur. Met zijn vingers klampte hij zich moeiteloos, als een spin, aan de bakstenen vast.

Als Daredevil verbaasd was, toonde hij dat niet. Waarschijnlijk had hij Spider-Man allang aan horen komen, met zijn supergehoor. 'Peter,' zei hij. 'Ben jij dat?'

'In levenden lijve, Matt.' Spider-Man zweeg en tikte met zijn vinger tegen zijn metalige ooglenzen. 'Met een stukje levenloos staal, vermoed ik.'

Onder hen kraakte en slingerde het gebouw.

'Binnen zit nog een kind vast,' zei Daredevil. 'Help je me?'
'Natuurlijk.'

Daredevil pakte de klink van een raam en trok eraan. Op slot. Spider-Man tikte op zijn schouder en stuurde – in opperste concentratie – een van de tentakels die op zijn rug uit zijn

pak staken naar het raam. De tentakel bleef trillend voor het raam hangen, maar een ogenblik later sloeg Spider-Man hem hard tegen het raam, één keer maar. Het glas was aan diggelen.

Daredevil draaide zich naar hem om. ‘Hoe kom je aan dat pak?’

‘Iemand heeft het speciaal voor mij gemaakt. Ene Anthony Stark. Misschien ken je hem?’

Daredevil fronste, onder het halve masker verscheen rond zijn mond een grimmige trek. Toen draaide hij zich om en dook naar binnen.

Spider-Man haalde zijn schouders op en ging achter hem aan nadat hij met zijn tentakels het resterende glas uit het raam had getikt.

Het kantoor was leeg, stil. Geen stroom. De computerschermen op de met papieren bezaaide bureaus waren op zwart. Daredevil wees naar de deur, en Spidey ging weer achter hem aan.

‘Matt. Hoe gaat het trouwens met je? Ik weet dat al dat gedoe rond je identiteit voor veel spanning heeft gezorgd.’

Daredevil gaf niet meteen antwoord. Zes maanden geleden had een roddelblad met connecties binnen de georganiseerde misdaad zijn geheime identiteit onthuld, hem ontmaskerd als Matt Murdock, de activistische advocaat. Het had geresulteerd in een stortvloed van strafrechtelijke procedures, openbare bedreigingen en pesterijen. Matt had een risico genomen door alles te ontkennen, door publiekelijk te zweren dat hij níét Daredevil was, wat uiteraard een leugen was. Spider-Man wist niet of hij zijn vriend hierin steunde, de grens tussen goed en kwaad was in dit geval onscherp. Maar met het argument dat het zijn enige werkbare optie was, had Matt een sterk punt.

‘Het gaat goed,’ zei Daredevil. Erg overtuigend klonk het niet. ‘Hé. Hé, jij daar!’

In een kamer vol werkhokjes zat een zevenjarig meisje in-

eengedoken tegen een wandje. Het gebouw schommelde weer, en ze begon zacht te jammeren.

Toen ze Spider-Man zag, begon ze te gillen.

Blijkbaar is nog niet iedereen gewend aan mijn nieuwe look, dacht hij.

‘Laat mij dit maar doen,’ zei Daredevil.

Vijf minuten later stonden ze weer op de grond. Daredevil bracht het meisje naar haar moeder, de agenten hielden hen nauwlettend in gaten. De vrouw wierp een argwanende blik op Daredevil en daarna op Spider-Man. Toen rende ze weg.

‘U ook bedankt,’ zei Spidey.

Daredevil draaide zich naar hem toe. ‘Kun je het haar kwalijk nemen, na wat er vandaag is gebeurd?’

‘Ik weet niet wat er vandaag is gebeurd.’

‘Het is heel erg, Peter. Voor ons allemaal.’

Spider-Man fronste. ‘Misschien kun je een tipje van de sluier oplichten?’

‘Ik heb het over de Wet Registratie Supermensen.’

Spidey haalde hulpeloos zijn schouders op. Zijn beide armen en vier tentakels deden mee.

Daredevil keek omhoog en Spider-Man volgde zijn blik. De rood-gouden gestalte van Iron Man raasde voorbij, onderweg naar de ramplocatie.

‘Vraag maar aan je BFF,’ vervolgde Daredevil.

Toen de blik van Spidey weer naar beneden ging, was Matt verdwenen.

SLINGEREND aan zijn draden over de wegversperring gaan bleek geen probleem. Een agent riep Spider-Man weinig overtuigend na en ging vervolgens weer verder met zijn plicht. De politie van Stamford had vandaag al genoeg te doen.

Achter de wegversperring werd het al snel een puinhoop.

Sommige huizen waren in elkaar gezakt, andere waren simpelweg omgevallen. Overal waren de hulpdiensten in de weer, doden en gewonden werden naar ambulances gebracht of, als de weg te slecht was, naar jeeps die in allerijl gereed waren gemaakt voor ziekenvervoer.

En de hemel... de hemel was gevuld met as, lag als een grijze deken over stad. De zon scheen zwak, wierp geen schaduwen, was een doffe rode bol die met veel moeite door de stofwolken piepte.

Geklapwiek trok de aandacht van Spider-Man. Falcon, een gespierde zwarte man in een rood-wit pak, kwam een paar huizen verder naar beneden gefladderd. Spidey volgde zijn daling en zag Captain America in vol ornaat met medisch personeel praten.

Cap en Falcon werkten al jarenlang af en toe samen. Ze begroetten elkaar zonder omhaal – Spidey was te ver weg om het te verstaan – en renden vervolgens naar een huis toe waar nog steeds rook uit kwam.

‘Cap,’ riep Spidey.

Captain America draaide zich om, tuurde ingespannen naar Spider-Man en reageerde met een korte frons. Toen draaide hij zich om en vervolgde zijn weg naar het brandende gebouw.

Spidey schudde zijn hoofd. Wat moest dat voorstellen?

Hij stak een hand in de lucht om een draad weg te schieten, want hij wilde achter Cap en Falcon aan.

‘Hé. Ben jij een Avenger?’

Een reddingswerker had zijn zuurstofmasker naar beneden getrokken. Hij zag er uitgeput uit, ongeduldig.

‘Ja,’ zei Spider-Man. ‘Ik denk het wel, ja.’

‘We kunnen wel wat hulp gebruiken.’ Hij wees naar een hoop stenen, de restanten van een oud gemeentegebouw. ‘Bewegingssensoren nemen iets waar, zes meter diep. Maar de

graafmachines zijn er nog niet.'

'Begrepen.' Spidey sprong door de lucht. 'Kunnen jullie een beetje opzijaan, jongens?'

Tijd om zijn nieuwe pak aan het werk te zetten.

Hij sloeg aan het graven, schoof met zijn tentakels stenen en specie opzij, versplinterd hout van bureaus, wanden en ingestorte plafonds. Hij bereikte de begane grond en bleef graven, tot in het souterrain en de kelderverdieping daaronder. Toen klauterde hij voorzichtig naar beneden, hield zichzelf in evenwicht met zijn draden, zwaaiend met zijn tentakels om puin weg te werken en zich door vloeren te slaan. Vroeger had hij dit met grof geweld moeten doen, had hij de plafonds met zijn draden moeten optillen om zich op pure spierkracht door versperde openingen te kunnen wurmen.

Dit leek gemakkelijker. Voelde zelfs natuurlijker aan.

Spider-Man had er nauwelijks erg in gehad dat de reddingswerkers touwen hadden laten zakken en achter hem aan waren gekomen. Ze verspreidden zich over de kelderverdieping terwijl Spidey het gammele plafond versterkte met verschillende lagen van zijn draad. Toen ze de vijf overlevenden hadden gevonden, brachten ze de brancards in gereedheid en hesen ze de gewonden omhoog. De burgers hadden heel veel stof ingeademd, en een van hen had een gebroken been. Maar ze waren allen buiten levensgevaar.

Peter klauterde terug naar straatniveau en kreeg hier en daar applaus van de reddingswerkers. En van twee anderen: Tigra, de katvrouw, en Luke Cage, oftewel Power Man.

Tigra spreidde haar armen en omarmde Spider-Man terwijl ze hem uit het gebouw hees. Haar harige lichaam was warm en gespierd, haar bikinikostuum was weinig verhullend. Ze drukte Spidey tegen zich aan, net iets te lang.

'Welkom bij de Avengers.' Tigra glimlachte en liet haar flirterige blik over het slanke lijf van Spider-Man gaan. 'Het

werd tijd dat we eens een lekker ding zoals jij erbij kregen.’

‘Dank je. Ik had liever gehad dat het onder minder...’ Hij gebaarde om zich heen. ‘Hoe zal ik het zeggen, onder minder apocalyptische omstandigheden was geweest.’

‘De Avengers hebben mijn leven gered.’ Tigra klonk ineens heel serieus. ‘Na mijn transformatie. Cap en Iron Man... als ik niet de steun van dit team had gehad, dan weet ik niet wat er van me terecht was gekomen.’

Cage, geboren en getogen in het arme Harlem, droeg een vieze spijkerbroek, een zwart T-shirt zonder mouwen en een zonnebril waar zijn ogen achter verborgen bleven. Zijn donkere gezicht zat onder het stof en roet. Hij sloeg Spider-Man op de rug.

‘En jij dan?’ vroeg Spider-Man. ‘Wat heeft het voor jou gedaan, het leven als Avenger?’

‘Ik doe dit nog maar een paar maanden. Als dit de nor was, zou ik nog niet eens voorwaardelijk vrij kunnen komen.’ Cage liet zijn zonnebril zakken en keek aandachtig naar Spidey. ‘Interessante draden.’

‘Ontwerp van Tony Stark. Volgend jaar liggen ze in de winkel.’

‘Kom,’ zei Tigra. ‘Misschien kunnen we Cap een handje helpen.’

Ze liep weg, op handen en voeten, klauterde over omgevalen stoplichten en telefoonpalen. Cage knikte even naar Spidey en toen gingen ze samen achter haar aan.

Recht voor hen stond er nog een vrijstaand gebouw in lichterlaaie. Goliath, de laatste van een rits helden die een reuzenformaat konden aannemen, was met zijn zes meter grote lijf puin van het dak aan het halen. Hij bukte, deinsde een ogenblik achteruit voor een steekvlam en greep vervolgens een los stuk teer. Hij gooide het hoog op, en Mevrouw Marvel dook eronder. Ze vuurde een energiestraal af die het stuk dakbedekking in rook deed opgaan.

Spider-Man fronste. 'Is dat een brandweerkazerne? De brandweerkazerne staat in brand?'

'De voormalige brandweerkazerne.' Falcon dook in een bocht naar beneden en landde vlak voor hen. 'Nu zijn het appartementen. Nou ja, nú is het een rampgebied.'

Cage stapte naar voren en omhelsde Falcon heel kort. De twee waren opgegroeid in dezelfde buurt. 'Is Cap binnen?'

'Absoluut. Hij zei dat we hier moesten wachten.'

'Waar is de brandweer?' vroeg Spidey.

Falcon zwaaide met zijn arm naar de chaos en de zwaailichten. 'Onderweg.'

Een man van middelbare leeftijd strompelde het gebouw uit, hoestte en zakte op zijn knieën. Falcon steeg op en floot; er kwam een stel paramedici aangerend.

Hawkeye de scherpschutter liep met twee kleine kinderen op zijn pezige armen achter de man. Zijn paarse pak was geschroeid en gescheurd; een van de riemen van zijn pijlenkoker was helemaal weggebrand. Hij droeg de kinderen over aan de paramedici en wankelde van duizeligheid.

Op het dak trok Goliath nog een stuk bedekking weg. 'Gasbrand,' riep hij naar beneden. 'Het brandt nog.'

Falcon landde naast Hawkeye, leidde hem naar Spidey en de anderen. 'Goed gedaan, Hawk. Waar is Cap?'

Hawkeye hoestte, trok een scheef gezicht. 'Nog binnen. Ik dacht we iedereen hadden, maar hij zei... Hij wilde per se...' Hij kreeg weer een hoestaanval, klapte dubbel.

'Je moet zelf ook even naar die paramedici gaan.'

Maar Hawkeye kwam langzaam overeind, en ondertussen sloop er een schalkse blik in zijn ogen. Hij trok een pijl uit zijn koker, strekte zijn arm en porde Spider-Man met de pijl in zijn borst.

'En de lol met het groentje missen?' Hij glimlachte. 'Welkom bij de Avengers, meneer Spinnenrag.'

Spider-Man stond met een mond vol tanden, wat eigenlijk nooit gebeurde. Er viel een lange stilte...

... en toen klonk in de brandweerkazerne een explosie. Vlammen sloegen uit de deur. Goliath deed een reuzenstap naar achteren, viel bijna om. Mevrouw Marvel schoot achteruit door de lucht, keek met de anderen vol afgrijzen toe.

‘Cap,’ zei Falcon.

Toen verscheen er een gestalte in de deuropening, zijn silhouet stak af tegen het razende vuur. Een grote, gespierde man in een aan flarden gescheurd rood-wit-blauw uniform. Captain America, de levende legende van de Tweede Wereldoorlog, kwam voorzichtig, stap voor stap, uit de vlammenzee met een bewusteloze vrouw in zijn sterke armen.

Paramedici dromden om hem samen, namen zijn last van hem over. ‘Derdegraads verbranding,’ zei een van hen. ‘Maar ze leeft nog.’

‘Breng haar naar de jeep.’

‘Cap!’ gilte Tigra.

Cage, Falcon en Hawkeye volgden haar naar het gebouw. Cap hoestte een keer, wuifde hen weg. Hij glimlachte naar Falcon, gaf Hawkeye een vriendschappelijke klap op de rug en steunde met een arm op het tengere lijf van Tigra.

Toen draaide hij zich naar Spider-Man, en er kwam een donkere schaduw over zijn gezicht.

‘Spider-Man is net aangekomen,’ zei Tigra. ‘Het is zijn eerste missie als Avenger.’

Cap stak zijn hand uit, maar de donkere blik bleef. Spidey nam, onzeker, de hand aan en voelde tijdens het handen schudden de krachtige greep van Cap.

‘Niet de look die ik verwacht had,’ zei Cap.

Achter hen arriveerde eindelijk een brandweerwagen, met loeiende sirenes. Brandweermannen rolden slangen uit en richtten die op het brandende gebouw.

Cap hield de hand van Spider-Man lang vast. Cage en Falcon wisselden een blik uit. Hawkeye wreef ongemakkelijk in zijn nek.

Spider-Man fronste achter zijn masker. Hij kreeg het gevoel weer op de middelbare school te zitten, alsof het zweet hem uitbrak achter zijn jampotglazen terwijl een van de populaire jongens hem dreigend aankeek.

‘Ik, eh, ik moet me melden bij Tony,’ zei hij ten slotte. ‘Weet iemand waar hij is?’

TOEN SPIDER-MAN bij de krater kwam, drong pas echt tot hem door hoe groot de verwoesting was. Een gebied ter grootte van twee voetbalvelden was met de grond gelijkgemaakt, wat restte was as of samengeperst zand. Aan de rand van het explosiegebied stond een half schoolgebouw. De andere helft was in vlammen opgegaan, verdwenen in de dorre, harde grond van de krater.

De quinjet van de Avengers stond geparkeerd in de komvormige kuil, naast het speciaal voor hen gebouwde vliegtuig van de Fantastic Four. Het was daar neveliger dan op de grond, alsof de krater midden op de dag in een spookachtige schemering werd gehuld.

Spidey sprong over de quinjet heen. ‘Baas,’ zei hij.

Iron Man stak een hand op naar Spider-Man: wacht even. Tony stond te praten met Reed Richards, Mister Fantastic van de FF. Reed had midden in de krater met laptops, wifi-routers en sensoren een netwerk in elkaar geflanst. Ben Grimm, oftewel Thing, tilde met gespannen, keiharde oranje biceps een enorme computer uit het vliegtuig.

De andere leden van de FF keken toe: Sue Richards, de vrouw van Reed, ook wel bekend als de Invisible Woman, en haar broer Johnny Storm, de Human Torch. Johnny’s ogen wa-

ren groot, het leek bijna alsof hij in shock was. Op zijn armen en schouders flakkerden op willekeurige plekken brandjes op, die een tel later weer doofden.

Spider-Man ving een plotselinge beweging op. Hij draaide zich om en zag Wolverine aan de overkant neerhurken bij de rand van de krater. Ze snoof de lucht op.

‘... denk dat dit alle overlevenden zijn,’ zei Reed terwijl hij naar een scherm tuurde. ‘Veel waren er niet meer, vlak voor de explosie.’

‘Wat...’ Johnny zweeg, slikte zijn woorden abrupt in. ‘Wat is hiervan de oorzaak?’

‘De New Warriors,’ antwoordde Tony. ‘Ik zag zojuist de beelden... Het werd op afstand naar hun studio gezonden. Ze probeerden een schurkenbende uit te schakelen die veel sterker was dan zij, omwille van de kijkcijfers.’

‘Nou, daar hebben ze voor geboet.’ Reed was onverbidde-lijk. ‘Ik zie geen overlevenden in het explosiegebied.’

‘Dat kan ik bevestigen,’ riep Wolverine. ‘Ik ruik geen leven meer.’

‘Zelfs Nitro niet?’ vroeg Tony. ‘Hij heeft de explosie tot stand gebracht.’

Spidey fronste. ‘Welke schurk blaast zichzelf op als hij weet dat de explosie dodelijk is? Plegen superschurken tegenwoordig ook al zelfmoordaanslagen?’

Tony keek voor het eerst naar Spider-Man, met vlammen-de, toegeknepen ogen. ‘Als ik het hem kon vragen, zou ik het doen. Maar volgens mij is dat nu nogal lastig.’

‘Kinderen,’ zei Johnny. Hij hield een stukje blauw-gele stof omhoog, afkomstig van het pak van Speedball. ‘Het waren nog kinderen.’

Spider-Man liep naar Johnny, legde een hand op de schou-der van zijn vriend. ‘Luciferhoutje. Gaat het?’

Maar Johnny schudde hem los, trok een vreemd gezicht

en ging in vlammen op. Zonder iets te zeggen sprong hij de grauwe, mistige lucht in.

Sue grimaste en draaide zich naar het vliegtuig van de FF. 'Ik ga achter hem aan om te kijken hoe het met hem gaat. Kun jij met iemand meerijden?'

'Natuurlijk,' antwoordde Reed. Ze wisselden een intense blik van verstandhouding uit.

Spider-Man vroeg zich af: zou ik ooit zo close met een vrouw kunnen zijn?

'Reed,' zei Tony. 'Jij moet zo veel mogelijk data voor me verzamelen. De hoorcommissie van de senaat houdt volgende week zitting... een ramp als deze had niet op een slechter moment kunnen komen.'

'Tony,' riep Spider-Man. Maar Iron-Man was al in de lucht, vloog met een bocht de krater uit.

Spider-Man, die niet wist wat hij nu moest doen, volgde hem op korte afstand. Achter hem draaide Reed Richards zich naar Thing en begon een of ander nieuw apparaat op te zetten.

Captain America stond niet ver van de krater en keek toe terwijl de laatste gewonden in een ambulance werden getild. Tony zette naast hem voet aan de grond. 'Cap.'

Captain America draaide zich langzaam naar hem toe.

'Al die kinderen, Tony.' Cap klonk hees, zijn stem was nog zwaarder dan gewoonlijk. 'De baas van de rampenbestrijding zei dat er mogelijk negenhonderd slachtoffers zijn. En dat voor een tv-programma.'

'Ze hadden ons moeten bellen,' antwoordde Tony. 'De New Warriors, bedoel ik. Night Thrasher wist dat ze te hoog grepen.'

Cap staaarde hem een ogenblik aan en draaide zich toen om. Hij beende weg richting een ziekenauto en zei iets tegen de chauffeur.

Spider-Man stapte naar voren. 'Tony,' herhaalde hij. 'Ik sta

tot je dienst. Zeg maar wat ik moet doen.'

'Er is niets te doen, Peter – ik bedoel, Spider-Man. Trek je smoking uit de kast en oefen je eerbiedige gezicht. Er staan begrafenissen op de agenda.'

'Maar...'

'Dit is geen misdaad die opgelost moet worden, dit is geen avontuur, geen gevecht met een schurk. Het is een ramp.'

'Of een kans. Toch, makker?'

Wolverine was van achteren naar hen toe geslopen, geruisloos. Zijn blik was vijandig, maar zonder dierlijke woestheid. Dit was dieper, persoonlijker.

'Je gaat binnenkort toch naar Washington? Om met het Congres te praten over de toestand van de supermensen in dit land?'

'Dat klopt, Logan.'

'Nou, het kan me geen moer schelen wat je met die clowns doet.' Hij wees omhoog naar Falcon en Mevrouw Marvel, die vlak boven hen zweefden. 'Maar ik heb wel een boodschap van de X-Men. We zijn neutraal. De mutantengemeenschap wil niets met deze ruzie te maken hebben.'

'Je bent ook een Avenger, Logan.' Tony stapte op Wolverine af, zijn repulsors gloeiden.

De mutant deinsde onmiddellijk terug en kromp defensief ineen. Onbreekbare klauwen schoven uit zijn handen, bleven hangen op een centimeter van het borstpantser van Iron Man.

Achter Tony hadden de andere Avengers zich verzameld: Goliath, Cage, Hawkeye. De neergehurkte Tigra gromde zacht.

Captain America was ver weg, bij de ambulance. Hij keek hoofdschuddend naar het lichaam op een brancard.

Tony's voeten kwamen los en bleven een paar centimeter boven de grond hangen, op de rand van de krater, en hij keek als een god op Wolverine neer. Toen hij begon te praten, kwamen de woorden metalig en sissend uit zijn mond. 'Misschien

moet je afscheid nemen van de Avengers.’

Wolverine draaide zich om en beende weg. ‘Dat heb ik allang gedacht. Báás.’

‘Pas op, Logan.’

De mutant draaide zich om, grauwde. ‘Als je achter me aan komt, Tony, ben jij degene die moet oppassen.’

Toen vertrok hij, als een wild dier, met ongelooflijk snelle sprongen.

De Avengers leken allemaal tegelijk uit te ademen. Ze keken opgelaten om zich heen terwijl de laatste hulpverleningsvoertuigen denderend wegreiden.

‘Tony,’ zei Spider-Man. ‘Wat gá je tegen de commissie zeggen?’

Tony Stark gaf geen antwoord. Hij staaarde wezenloos voor zich uit over de krater terwijl de zwartgrijze nevel langzaam vervaagde en de lage, ondergaande zon erdoorheen piepte.

Spider-Man stond naast hem, samen met zijn nieuwe teamgenoten. Hij was nu een Avenger, voor hem was dit het begin van een nieuw leven. Maar voor negenhonderd inwoners van Stamford, Connecticut...

‘... is dit het einde,’ fluisterde hij.

Tony draaide zich schielijk naar hem toe. Even had Spider-Man het idiote idee dat Tony naar hem ging uithalen. Maar de geharnaste Avenger keek omhoog, activeerde zijn jetlaarzen en schoot geruisloos de bloedrode lucht in.